



# FILMSCRIPTS



WAT IS DE PUURSTE LIEFDE  
DIE JE KENT?

Te gebruiken bij voorbereiding eigen presentaties



# AFLEVERING 1

## VERZEKERD ZIJN

**Simo (Servië):** De christenen in het westen wens ik vervolging toe. Dan zullen jullie de goedheid van Christus leren kennen. Je denkt nu misschien dat ik heel wreed ben, maar dat ben ik niet. Ik wens jullie het beste toe, en het beste komt altijd van Christus. Buiten Christus is er alleen de dood. In Christus is leven.

### [ Filippenzen 1:1-11 ]

**Barry:** Ik ben opgegroeid in een gebied net buiten Londen, in de stad Epsom. We waren gewend om naar een methodisten kerk te gaan, die recht tegenover ons huis aan de overkant van de weg stond. Mijn vader nam ons iedere week mee. Ik denk niet dat we ooit een zondag hebben gemist, behalve als we op vakantie waren of zoiets.

Toen ik 16 was, ging ik niet meer mee.

Ik zocht de kerk een aantal jaar geleden weer op. Hij was afgebroken en vervangen door een appartementencomplex. Maar ik herinner me hoe het was. Er was partijchap in de kerk en er waren veel roddels die de ronde deden. Zelfs als kind merkte ik dat.

Maar de belangrijkste reden dat ik wegging was best egoïstisch. Als ik eraan terugdenk, hield ik gewoon niet van de mensen daar. En het leek me teveel moeite om dat te proberen.

Toen ik begon in de brief van Paulus aan de Filippenzen, bedacht ik dat het eigenlijk een liefdesbrief is. Hij heeft nooit op die manier geschreven naar de gemeentes in Korinte of Galatië: *'Ik verlang naar u allen, met de innige gevoelens van Jezus Christus'* (Filippenzen 1:8).

En ik vraag me af hoe mijn kerk eruit zou zien wanneer we elkaar zó lief zouden hebben, met de innige gevoelens van Jezus Christus. Is dat eigenlijk wel mogelijk?

Dit is het begin van een reis naar het hart van de Filippenzen.

Ik wil erachter komen hoe Paulus kon liefhebben zoals hij liefhad. Ik wil weten hoe hij omging met een kerk die het gevaar liep om vergiftigd te worden door gemopper, onenigheid, en onderlinge ruzie. Hoe hij mensen aanspoorde om standvastig te blijven, zelfs bij harde tegenstand.

Ik wil weten hoe hij kon zeggen: *'Ik heb geleerd tevreden te zijn in de omstandigheden waarin ik verkeer'* (Filippenzen 4:11), ook toen zijn leven er troosteloos en hopeloos uitzag. Ik wil niet alleen weten waarvan ik ben gered, ik wil ook weten waarvoor ik ben gered.

En ik wil echte volgelingen van Jezus ontmoeten, van over de hele wereld, die deze oude brief hebben doorleefd.

Ik ben ervan verzekerd dat Christus heeft geleefd, is gestorven, begraven, opgestaan en opgevaren. Dit allemaal om mij te verzoenen met God, zodat ik eeuwig van Hem kan genieten.

Maar dit is mijn vraag: Hoe kan ik er zeker van zijn dat ik echt een christen ben?

Hoe kan ik er zeker van zijn dat God in mijn leven werkt? Hoe kan ik bijvoorbeeld weten dat ik aan het eind van mijn leven nog steeds christen ben?

Paulus had erg veel vertrouwen in de geestelijke gezondheid van de mensen in Filippi: *'Ik dank mijn God, telkens wanneer ik aan u denk – in elk gebed van mij voor u allen bid ik altijd met blijdschap – vanwege uw gemeenschap aan het Evangelie, van de eerste dag af tot nu toe. Ik vertrouw erop dat Hij Die in u een goed werk begonnen is, dat voltooiën zal tot op de dag van Jezus Christus.'* (Filippenzen 1:3-6)

Hoe kon hij daar zo zeker van zijn? Niet omdat hij zoveel vertrouwen had in de Filippenzen, maar omdat hij vertrouwde op Christus.

Het is opmerkelijk, voor een man die gevangen zat en onder huisarrest in Rome verbleef, dat Paulus ervan overtuigd was, absoluut verzekerd was, dat God alles onder controle heeft. Niet alleen als dingen gaan zoals Paulus ze had gepland, maar ook als het tegen zijn plannen inging.

Hij wist dit niet alleen door de Schriften – hij had het ook zelf ervaren. Filippi was de plaats waar, ongeveer 20 jaar na de kruisiging van Jezus, vier mannen aankwamen en het evangelie voor de eerste keer in Europa verspreidden. Daar was de apostel Paulus bij, en ook een jonge evangelist Timotheüs, een kerkleider die Silas heette en de dokter en historicus Lucas.

Eigenlijk waren ze helemaal niet van plan om daar te komen. Het oorspronkelijke idee was om naar Azië te gaan, maar God had andere ideeën.

In Handelingen staat dat ze werden tegengehouden om daar het evangelie te verspreiden. Ook hun plan B, wat inhield dat ze naar Bithynië gingen, werd voorkomen. Ze spendeerden de nacht in Troas, waar Paulus een visioen kreeg over een Macedoniër die om hulp riep. Eén van de belangrijkste steden in Macedonië was Filippi.

Ik weet niet hoe het met jou zit, maar ik herinner me soms die momenten waarop ik naar iets verlangde wat ik niet kreeg, of ik denk aan een tijd waarin ik iets kreeg waar ik helemaal niet op zat te wachten. En als je niet oplet, kan je een verlamd gevoel van spijt bekruipen.

Maar Paulus ontdekte een levensreddende waarheid. Hij wist dat wanneer dingen niet zo gaan als wij hopen, God in zijn goedheid andere ideeën voor ons heeft. Gedwarsboomde plannen zijn, in Christus, het begin van iets beters.

Dat is iets wat de nieuwe gelovigen van Filippi maar al te goed wisten! Als de dingen waren gegaan zoals Paulus in eerste instantie wilde, zouden ze misschien nooit het evangelie hebben gehoord.

Soms is dat wat ik wil, het slechtste dat God me kan geven. Een dominee zei het zo: 'God geeft ons precies wat we zouden vragen als we alles zouden weten wat Hij weet.'

**Simo:** Ik was in de gevangenis, en daar evangeliseerde ik voor 80 gevangenen die, nadat ze hun straf hadden uitgezeten, naar mijn huis kwamen. Iedereen nam een traktaat, in het Albanees, en dat leidde tot 40 kerken in Kosovo en honderden in Albanië.

**Barry:** Onze liefhebbende Vader heeft alles totaal onder controle. Elke regendruppel komt neer op een voorbedachte plek, en dat betekent dat niks per ongeluk of toevallig gebeurt. Zelfs met het grootste kwaad in de hele geschiedenis, de moord op de Zoon van God, werd het hoogst mogelijke doel bereikt: de redding van iedereen die in Hem gelooft. Wanneer God een plan heeft, kan niemand Hem daarvan afbrengen. Zoals Paulus zegt: *'Ik vertrouw erop dat Hij Die in u een goed werk begonnen is, dat voltooiën zal tot op de dag van Jezus Christus'* (Filippenzen 1:6). Wat God begint, zal Hij ook afmaken.

Maar hoe kunnen we weten dat God met zijn werk in ons is begonnen? Het antwoord daarop staat in deze zin van Paulus: *'uw gemeenschap aan het Evangelie.'*

Ze geloofden niet alleen in het evangelie, ze leefden er ook naar.

Dat kun je zien aan het verhaal van Lydia in Handelingen 16. Ze was een zakenvrouw, één van de eerste mensen in Filippi die een volgeling van Jezus werd. Nadat ze het evangelie aannam, handelde ze er ook meteen naar door Paulus en zijn metgezellen uit te nodigen om bij haar thuis te verblijven.

Zo ging het ook met de gevangenebewaarder die Paulus en Silas gevangenzette in een gevangenis in Filippi. Zodra de gevangenebewaarder het evangelie aannam, ging hij er ook naar leven. Hij wiste de wonden van Paulus, hij werd gedoopt, hij nodigde hen uit in zijn huis en hield met hen een maaltijd. Zijn emoties veranderden ook. We kunnen lezen dat hij vervuld werd van vreugde.

Dat is hoe je weet dat iemand in Christus is. De liefde die ze ontvangen van Jezus stroomt over in hen, naar anderen toe. Ten eerste naar de medechristenen. Als iemand tegen Paulus zou zeggen dat hij Jezus liefheeft, maar liever niks te maken heeft met de lokale kerk, zou Paulus zich waarschijnlijk afvragen of die persoon Christus wel echt kent. Wanneer God echt in ons aan het werk is, komt er verandering in onze houding tegenover andere mensen.

**Judy (USA):** Ik was ooit een opvliegend lers meisje, een persoon waar mensen bang voor waren. Ik was iemand die angst veroorzaakte.

Ik ben veranderd. Ik weet dat dat zo is, omdat mijn moeder rond mijn 20<sup>ste</sup> tegen mij zei: *'Judy, wanneer jij een kamer verlaat, laat je bloedende en gewonde mensen achter.'*

Nu praten mijn kinderen van 27 en 31 over: *'Herinner jij je die keer dat mama boos op je werd?'* Ze kunnen zich maar één keer herinneren. Dat is radicale verandering.

**Barry:** Maar als God het werk dat Hij begint, ook altijd afmaakt, waarom zouden wij dan nog iets doen? Neemt dat niet juist al onze verantwoordelijkheden weg?

Nou, Paulus zegt dat - omdat God in je werkt - je een verantwoordelijkheid hebt om daarop te reageren. Luister naar de manier waarop hij voor hen bidt:

*'En dit bid ik dat uw liefde nog steeds overvloediger wordt in kennis en alle fijngevoeligheid...'* (Filippenzen 1:9)

Hij wilde dat ze weloverwogen en bewust bezig waren met de groei in kennis en fijngevoeligheid. Uiteindelijk betekent dat voor ons dat we er alles aan mogen doen om Gods Woord beter te leren kennen.

*'... opdat u kunt onderscheiden wat wezenlijk is, opdat u oprecht bent en zonder aanstoot te geven tot de dag van Christus, vervuld met vruchten van gerechtigheid, die door Jezus Christus zijn, tot heerlijkheid en lof van God.'* (Filippenzen 1:10-11)

De vervelende realiteit is dat we niet altijd weten 'wat wezenlijk is'.

Dingen die leuk lijken en goed voelen kunnen rampzalig zijn voor ons. Dat is een echte uitdaging: zijn we bereid te blijven groeien in onze kennis van Gods Woord, willen we zijn Woord volgen, waar het ons ook leidt, ook als dat betekent dat het moeilijk of ongemakkelijk kan worden?

**Lenny (USA):** Voor mij als dominee is het zo dat alles wat ik preek, eerst met mij te maken heeft.

Elke keer als ik iets lees in de Bijbel over een bepaald onderwerp, als ik vertel over genade, of als ik mijn preek houd, begint het eerst bij mij. Er zijn veel momenten waarop ik denk: Wow, God, zegt U dit echt? Het is als een check van mijn gevoel. Als ik me ongemakkelijk voel, moet ik iets veranderen. De Bijbel moet pijn doen. Het gaat ook pijn doen. Het evangelie doet pijn. Het wordt onaangenaam, maar dat is omdat je een beetje moet sterven. Je zult dingen moeten veranderen.

**Barbara (Rwanda):** Toen ik gered werd, zei de dominee dat je Matteüs tot Openbaringen moest lezen. Dat is een eerste introductie. Je begint bij Matteüs. Pas later, als je op een bepaalde manier volwassener bent geworden, ga je naar het Oude Testament en kun je de profetieën lezen die over Hem gaan. Maar in Matteüs maak je kennis met Christus en de Bijbel.

Wie is deze man die uit een maagd geboren is? Wat zegt de Bijbel over Hem?

Hij kwam om ons te redden.

Ik beloof dat als je Christus wilt leren kennen, je naar de Bijbel moet gaan.

**Barry:** Als de keus aan mij werd gelaten, toen ik klein was, om de hand van mijn vader te pakken als we een drukke straat overstaken, wist hij dat ik hem op elk moment los kon of zou laten.

Maar omdat hij degene was die ervoor koos om mijn hand te pakken, wist ik dat hij me nooit zou laten gaan. Hij hield te veel van me. Zoals Jezus zei: *'niemand kan hen uit de hand van Mijn Vader rukken'* (Johannes 10:29). We kunnen er zeker van zijn dat God afmaakt waar Hij aan begon.

De Bijbel vertelt ons in hoofdstuk 1 van Kolossenzen dat God de Zoon geen begin had. Hij heeft altijd al bestaan.

In Efeziërs hoofdstuk 1 laat de Bijbel zien dat zijn liefde voor de mensen die in Hem zijn ook nooit een begin heeft gehad. Zijn liefde is er altijd al geweest.

Omdat die liefde nooit een begin had, kan het ook geen einde hebben.

Dit is de puurste liefde die je ooit zult kennen.



# AFLEVERING 2

## LEVEND ZIJN

**Simo (Servië):** Voordat ik christen werd, bestond het leven uit werk. Onvermoeibaar werken.

### [ Filippenzen 1:12-26 ]

**Barry:** Een lange tijd leefde ik voor - en hier ben ik niet trots op - maar ik leefde voor meisjes en goede studieresultaten. Dat waren de twee grote dingen. Wanneer ik die twee dingen niet had, voelde ik me waardeloos. Ik dacht dat niemand mij liefhad. Ik voelde me een mens die niet de moeite waard was. Ik voelde me onzichtbaar. Om eerlijk te zijn voelde ik me ellendig.

Hoe zit dat met jou? Waar leef jij voor?

Nou, er is een manier om dat uit te vinden. Stel jezelf deze vraag. Wat zou - als je het kwijt zou raken - je het gevoel geven dat het leven niet meer de moeite waard is? Iets wat je tijdens het lezen van dit deel van Filippenzen, en eigenlijk het hele boek, niet kunt missen, is de vreugde van Paulus. Hij schreef tijdens zijn huisarrest in Rome, dag en nacht geketend aan een Romeinse bewaker, wetende dat het bevel van zijn executie ieder moment kon komen. Toch bleef hij vertellen hoe blij hij was.

Ik weet niet waar jij mee worstelt op dit punt in je leven. Er zouden problemen kunnen zijn in je huwelijk, of juist in de eenzaamheid van het alleen zijn, problemen op het werk, of misschien wordt je wel vervolgd omdat je christen bent. Maar als Paulus in zijn omstandigheden blij kon zijn, dan is er zeker weten ook hoop voor ons in onze omstandigheden.

Vanaf de tijd dat Paulus een volgeling werd van Jezus, was bijna alles van hem afgenomen.

Het meest recente verslag van *Open Doors* zegt dat christenen wereldwijd gebukt gaan onder de ergste vervolging van de moderne tijd. Een voorzichtige schatting laat zien dat er nu 215 miljoen mensen zijn die vervolgd worden omdat ze Jezus volgen.

**Simo:** En zelfs toen ik na 10 jaar hier kwam, gooiden ze stenen naar mijn raam.

Ik kon 's nachts niet slapen. En in het midden van de nacht, één uur, twee uur...

Ik werd vervolgd. Ik was bijna elke week op het politiebureau. Ze waren vaak in mijn huis.

Ik zat één maand in de gevangenis omdat ik boeken had uitgedeeld.

**Barry:** Het is verbazingwekkend dat Paulus, in al zijn moeilijkheden zei: 'Ik verblijd mij ... en ik zal mij (blijven) verblijden' (Filippenzen 1:18). Wat was het geheim van de vreugde van Paulus?

De schrijver C. S. Lewis zei: 'Laat je geluk niet afhangen van iets wat je kwijt kunt raken.' Waar is jouw geluk afhankelijk van? Gemak? Geld? Seks? Goedkeuring van anderen? Familie? Dit zijn niet per se slechte dingen, maar ze zijn wel kwetsbaar. Als ze verdwijnen, zal jouw geluk met ze mee verdwijnen. Het geheim van de blijdschap van Paulus was dat hij voor iets anders leefde, iets heerlijks wat niet kon sterven, niet beschadigd kon raken en niet van hem afgenomen kon worden.

'Want,' zei hij, *'het leven is voor mij Christus'* (Filippenzen 1:21). Hij vond zijn diepste geluk in Christus, en omdat hij wist dat Christus alles in zijn hand had wat er met Paulus gebeurde, en omdat Hij alles ten goede keerde, waren al zijn omstandigheden reden om verblijd te zijn. Zelfs zijn boeien konden hem niet neerdrukken, omdat ze dienden in het voordeel van het evangelie.

Door zijn gevangenschap was er een constante stroom van belangrijke, koppige, door-en-door heidense Romeinse bewakers, die één voor één geboeid raakten door één van de meest overtuigende evangelisten die ooit leefde. Het hele gerechtsgebouw kreeg zo te horen van Christus.

Dat heeft anderen zo vrijmoedig gemaakt om zonder angst te getuigen over het evangelie. En ook al waren er jaloezise christenen die moeilijkheden wilden veroorzaken voor Paulus in zijn gevangenschap, ze verkondigden daarbij wel het evangelie. Paulus zei dus:

*'Maar wat dan nog? Toch wordt Christus op allerlei wijze verkondigd, of het nu onder een voorwendsel is of in waarheid; en daarover verblijd ik mij.'* (Filippenzen 1:18)

De manier om vreugde te vinden in elke omstandigheid is te weten dat Jezus er is in elke omstandigheid.

Paulus zag de vingerafdruk van God overal, ook in zijn boeien.

[ Er verschijnt een kaart die de groei van het christendom in de loop der jaren laat zien. Let erop dat de kaart alleen gemaakt is om te laten zien waar het evangelie verkondigd is, en waar kerken zijn opgericht. ]

Wat Paulus niet kon voorspellen is dit: aan het begin van de vierde eeuw lanceerde het Romeinse Rijk een plan om het christendom compleet weg te vagen. Maar aan het eind van die eeuw waren zelfs de keizers navolgers van Christus geworden.

Dus, het leven is Christus, maar Paulus stopte daar niet. Hij zei: *'sterven is voor mij winst'* (Filippenzen 1:21). Hoe kan de dood winst zijn? Dit zei hij natuurlijk niet zomaar.

De dreiging van het sterven was er constant voor hem. Hij had geen idee wanneer hij werd opgeroepen om zijn zaak te presenteren voor de autoriteiten. Zijn leven had binnen een uur over kunnen zijn.

Maar Christus was voor Paulus meer dan alleen een bepaalde manier van leven. Christus betekende ook sterven. Paulus wist dat zelfs wanneer hij stierf, hij verenigd zou worden met zijn grootste schat, zijn grootste blijdschap.

Dat maakt je radicaal. Radicaal onbevreesd, radicaal liefhebbend. Als Christus degene is die je de meeste vreugde geeft – niet geld, familie, seks, gemak, status of bevrijd zijn uit de gevangenis – als Christus degene is die je de meeste vreugde geeft, kan niks je van die blijdschap beroven. Lijden en dood worden ondergeschikt. Alles wat die kunnen doen is je dichterbij je allergrootste vreugde brengen.

Leven is Christus, en sterven is winst.

**Simo:** Ik wist dat ik naar de hemel zou gaan als ze me dood maakten. Ik was niet bang. Er is een tekst in de Bijbel waarin staat dat Jezus aan het kruis stierf om ons te bevrijden van de banden van de angst voor de dood.

**Barry:** Zou je zo ver kunnen gaan dat je zegt dat je verblijd was in die situatie?

**Simo:** Ja, ik was echt verheugd. Ik was zo blij.

**Barry:** Waarom was je blij?

**Simo:** Omdat ik wist dat ik Christus' aanwezigheid altijd voelde. Hij was heel dicht bij me.

**Barry:** Maar als we eerlijk zijn, is Jezus niet onze grootste schat. We missen dus het geheim van geluk.

Als we eerlijk zijn, zouden we die zijn herschrijven:

'Leven is voor mij het hebben van vrienden en familie, en sterven is verlies.'

'Leven is voor mij comfortabel zijn en al het lijden vermijden, en sterven is verlies.'

'Leven is voor mij genieten van mijn vrijheid en sterven is opgesloten worden in een kleine, houten doos onder de grond.'

Dus dit is de uitdaging. Als je beste vriend, de persoon die jou het beste kent, deze zin voor jou zou moeten afmaken, wat zou hij dan zeggen? Leven voor jou is... wat? Wat zou - als je het kwijt zou raken - je het gevoel geven dat het leven niet meer de moeite waard is?

Er is maar één manier van leven die de dood niet van je kan wegnemen, en dat is het leven voor Christus.

Want wanneer de dood komt, zal die je oog in oog brengen met je grootste vreugde, oog in oog met degene die stierf en weer opstond uit de dood, zodat je met Hem verenigd kunt worden op een plek waar dood en lijden geen vat meer op je hebben.

Oog in oog met degene die jouw slechtste kanten kent, en het meest van je houdt.

Want voor mij is het leven Christus, en het sterven winst.





# AFLEVERING 3

## EÉN ZIJN

**Basma (Jordanië):** Ze (IS) hebben gefaald, ze hebben zeker weten gefaald. Ze hadden niet verwacht dat er zoveel mensen vast blijven houden aan hun geloof.

### [ Filippenzen 1:27-2:11 ]

**Barry:** Hoe ga je om met de mensen in je kerk? Is er iemand die je probeert te vermijden? Iemand op wie je jaloers bent? Is er strijd om macht, informatie, erkenning?

Door heel Filippenzen heen kun je Paulus' zorgen horen over de eenheid, maar het komt in dit deel van de brief in het bijzonder naar voren. Hij zei: *'Sta vast in één geest' – dat is de heilige Geest die werkt in alle gelovigen – 'strijd samen eensgezind ... wees eensgezind ... wees één van geest en één van gevoelen'* (Filippenzen 1:27, 2:2).

Hij gebruikte herhaaldelijk het Griekse woord *koinonia*, wat betekent: gemeenschap, verbondenheid, eensgezindheid. Waarom zou deze eensgezindheid zo veel betekenen? We denken niet altijd aan evangelisatie als een gemeenschappelijke activiteit, maar er is een bijzonder overtuigende manier van evangelisatie die alleen gemeenschappelijk gedaan kan worden.

Jezus zei: *'Hierdoor zullen allen inzien dat u mijn discipelen bent: als u liefde onder elkaar hebt'* (Johannes 13:35).

Wanneer we elkaar in onze kerk oprecht liefhebben, over de grenzen van ras, geslacht en leeftijd, laat dat zien dat we echte volgelingen van Jezus zijn. Het laat de wereld ook zien dat het evangelie overtuigend en krachtig is.

Maar deze eenheid wordt constant bedreigd. Een bedreiging voor ons samenzijn is verzet. Denk alleen al aan wat er met de discipelen gebeurde toen Jezus werd gearresteerd. Ze werden uiteengejaagd. Dat is waarom Paulus schreef dat we vast moeten staan in één geest, zonder bang te zijn voor de mensen die je bestrijden.

Op de eerste plaats laat het verzet van deze mensen ons zien dat ze tegen God zijn, wat betekent dat ze uiteindelijk zullen verliezen; bovendien bevestigt hun verzet dat jij echt bij Christus hoort, omdat je tegenstanders in jou iets van Hem zien.

Nu kunnen we terecht vieren dat ons geloof in Christus een wonderbaarlijk geschenk van God is, maar hier in Filippenzen schreef Paulus dat er een ander cadeau is dat God geeft, en dat is iets wat we misschien liever niet willen uitpakken.

Paulus wist dat ze te maken hadden met harde tegenstand, en toch zei hij dit:

*'Aan u is het uit genade gegeven in de zaak van Christus niet alleen in Hem te geloven, maar ook voor Hem te lijden'* (Filippenzen 1:29).

Hoe kan lijden voor Christus een gift zijn?

In Hebreeën staat: *'Als u bestraffing verdraagt, behandelt God u als kinderen'* (Hebreeën 12:7). Als we een man zijn kind zien straffen, nemen we aan dat het de vader is. Het kind is zijn zoon of dochter. Dit is precies de bijbelse logica: wanneer je lijdt voor Christus, is dat een genadegift, omdat het laat zien dat je in een ongelofelijk bevoorrechtte relatie zit met God almachtig. Hij is je Vader.

Als je zijn kind bent, betekent dat ook dat je zijn erfgenaam bent. Besef je dat je op een dag alles zult erven wat van Hem is?

Luister naar wat Paulus schreef in zijn brief aan de christenen in Rome:

*'En als wij kinderen zijn, dan zijn wij ook erfgenamen: erfgenamen van God en mede-erfgenamen van Christus; wanneer wij althans met Hem lijden, opdat wij ook met Hem verheerlijkt worden.'* (Romeinen 8:17)

Paulus wist maar al te goed dat het volhouden in lijden en moeilijkheden nooit fijn is.

Maar het heeft altijd een doel: je meer en meer op Jezus laten lijken, zodat je op een dag kunt delen in zijn heerlijkheid.

**Basma:** Er zijn momenten waarop ik denk aan hoe onze eer was gekrenkt, we zijn vernederd en verdreven. Ik denk aan alle beledigingen en vervolgingen die ik heb moeten doorstaan.

Maar als ik terugkijk en onze beledigingen vergelijk met wat Jezus heeft moeten doorstaan door zijn vijanden, waar Hij doorheen ging, de bitterheid, het verraad en de veroordeling... dat van ons was niks, vergeleken met wat Hij meemaakte.

**Nashwan (Jordanië):** Mensen kwamen tot de overtuiging dat geld en bezit geen nut hebben. Het helpt niet. Het enige wat heilzaam is, is de almachtige God. Niks anders zal hen redden. Niks.

**Barry:** Tegenstand kan de eenheid van onze kerken bedreigen, maar er is een andere bedreiging die veel dichterbij huis komt. De theoloog Augustinus noemde het de moeder van alle zonden: trots.

Dat zorgt ervoor dat we onszelf gaan vergelijken met anderen. Het maakt ons jaloers als het goed gaat met onze vrienden. Het houdt ons tegen om hulp te vragen of om onze fouten toe te geven. Het versterkt onze eisen van erkenning en applaus, en het maakt ons depressief en bitter als we dat niet krijgen. Het zet ons vast in ons lage zelfbeeld, en gebruikt dat als excuus voor zelfmedelijden. Het zorgt ervoor dat we iedereen behalve onszelf de schuld geven als er dingen misgaan.

En dit borrelde vlak onder de oppervlakte van de gemeente in Filippi, het bedreigde hun eenheid in Christus.

Daarom schreef Paulus, nadat hij hun had gezegd om één in geest en eensgezind te zijn: *'Doe niets uit eigenbelang of eigendunk.'*

Hij zei: *'Laat in nederigheid de een de ander voortreffelijker achten dan zichzelf.'*

*Laat eenieder niet alleen oog hebben voor wat hemzelf is, maar laat eenieder ook oog hebben voor wat van anderen is'* (Filippenzen 2:3-4).

Wanneer we echte nederigheid ervaren, zijn we geschokt over onszelf en zien we in vergelijking hoe vol van trots wij zijn. Dat is wat Paulus ons laat zien wanneer hij ons naast de geweldige beschrijving van Jezus zet.

*'Laat daarom die gezindheid in u zijn die ook in Christus Jezus was, Die, terwijl Hij in de gestalte van God was, het niet als roof beschouwd heeft aan God gelijk te zijn, maar Zichzelf ontledigd heeft door de gestalte van een slaaf aan te nemen...'* (Filippenzen 2:5-7)  
*'Terwijl Hij in de gestalte van God was ... Zichzelf ontledigd heeft.'* Stel je dat eens voor. Je kijkt in het hart van de Schepper van het universum, en wat zie je? Er is geen spoor van verwaandheid. Er is geen machtswellust, geen verlangen om uit te buiten – alleen maar pure nederigheid.

Maar het was niet alleen dat Jezus zichzelf zo vernederde. Hij nam *'de gestalte aan van een slaaf en werd aan de mensen gelijk'* (Filippenzen 2:7). Een slaaf. Iemand die helemaal geen rechten heeft.

Gek genoeg was dit het woord wat Paulus aan het begin van zijn brief gebruikte, toen hij zichzelf beschreef als een dienstknecht, een 'slaaf' van Christus. En dan is Christus er – en Hij maakt zich tot slaaf van de hele mensheid.

Dit breekt al ons uiterlijk vertoon en onze trots aan stukken: de Zoon van God, de Ene die de mensen schiep, werd zelf een mens, Hij gaf zijn rechten op en werd gelijk aan een slaaf. Iemand zei het zo: 'Niemand is ooit zo laag afgedaald, omdat er nooit iemand is geweest die van zo hoog kwam.'

Maar hij werd niet alleen een slaaf. *'Hij heeft Zichzelf vernederd en is gehoorzaam geworden, tot de dood, ja, tot de kruisdood'* (Filippenzen 2:8). God de Zoon koos ervoor om te leven als een slaaf, en om dood te gaan als een slaaf.

Te schande gemaakt, bespuugd, gegeseld, zijn kleren verscheurd, en dan in het openbaar aan een stuk hout vastgespijkerd, vergezeld door gewone misdadigers. Als je in dit leven echt op God wilt lijken – zo ziet het eruit.

En Paulus schreef dat alleen deze nederigheid ons echt één kan maken in onze kerken. Ik denk aan de kerk waarmee ik als jongen moeite mee had. Hoe zou die eruit hebben gezien als ik er iedere week heen was gegaan met dat beeld van Christus in gedachten?

**Nashwan:** Het is moeilijk om uit te drukken wat ik voel bij wat Jezus Christus voor ons heeft gedaan. Het is niet te beschrijven. De Heer werd een mens, werd gekruisigd, mishandeld – allemaal om onze zonden te vergeven. Er zijn geen woorden om een getrouwe beschrijving te geven van wat Hij heeft gedaan.

**Barry:** Maar Paulus schreef ons over het resultaat van Jezus' vernedering en lijden: *'Daarom heeft God Hem ook bovenmate verhoogd en heeft Hem een Naam geschonken boven alle naam, opdat in de Naam van Jezus zich zou buigen elke knie van hen die in de hemel, en die op de aarde, en die onder de aarde zijn, en elke tong zou belijden dat Jezus Christus de Heere is, tot heerlijkheid van God de Vader.'* (Filippenzen 2:9-11)

Op een dag zal Jezus in het openbaar verheerlijkt worden, na zijn publiekelijke vernedering. En als we vaststaan, ook al worden we publiekelijk te schande gemaakt, zullen wij ook verheerlijkt worden.

Eén van de meest tekenende aanwijzingen waaraan we kunnen zien of we echt van Christus houden, is dat we houden van de mensen van wie Jezus houdt. Wanneer Hij mensen naar zich toetrekt, brengt Hij ze ook naar elkaar toe.

Weet je, als ik eerlijk ben, vind ik het heel makkelijk om in het algemeen te praten over het vaststaan in één geest, of het samen strijden voor het geloof in het evangelie. Het is allemaal een beetje abstract. Het is net als wereldvrede – iedereen zegt dat hij daar voor is.

Maar het soort liefde en eenheid waar Paulus het hier over had, is heel weloverwogen en zit vol van zelfopoffering. Het kost ons echt iets.

Hij schreef over het soort liefde en eenheid die zich iedere dag committeert aan hetzelfde lichaam van gelovigen, standvastig met hen staat, met hen strijdt, mét al hun eigenaardigheden, hun moeilijkheden en al hun scherpe randjes.

Voor het grootste deel was dit hoe het ging bij de christenen in Filippi. En de vraag is – is dit ook ons verhaal?



# AFLEVERING 4

## GEHOORZAAM ZIJN

**Antoine (Rwanda):** Ik zei vaak tegen mensen: 'Ik sprak vroeger ook zo, maar nu is mijn leven veranderd. Jij zou ook moeten veranderen.'  
Dit bemoedigt mensen, omdat je weet dat het evangelie dat wij verkondigen, een levensveranderend evangelie is.

### [ Filippenzen 2:12-30 ]

**Barry:** Als al mijn zonden door God zijn vergeven om wat Jezus heeft gedaan aan het kruis, maakt het dan nog uit hoe ik nu leef? Zou God me niet sowieso vergeven?

Paulus begon dit deel van zijn brief met een 'daarom,' wat betekent dat alles wat hij ging zeggen, gebouwd was op wat hiervoor stond. Wat hij ons net heeft laten zien is natuurlijk dat prachtige beeld van Jezus – hoe Christus zijn gehoorzaamheid aan God liet zien door zich te vernederen, zich tot slaaf te maken, en gehoorzaam te worden tot in de dood, de dood aan het kruis.

Hier maakte Paulus een verbinding tussen Christus en de christenen: wij moeten onze Vader gehoorzamen, net zoals Jezus zijn Vader gehoorzaamde.

Ik houd van de kostbare waarheid: dat er niks is wat wij kunnen doen om redding te verdienen. Het is een cadeau dat om niet is gegeven. Ik ben ten volste door God geaccepteerd, Hij houdt net zo veel van mij als van zijn Zoon, ik ben een mede-erfgenaam met Christus, alleen op basis van de gehoorzaamheid van Christus, en niet mijn eigen gehoorzaamheid.

Maar hier is het gevaar. We kunnen nu denken: Als ik door God aangenomen ben op basis van de gehoorzaamheid van Christus, dan maakt mijn gehoorzaamheid niet meer uit. We zeggen dit natuurlijk niet hardop, maar onbewust denken we: Ik kan mijn leven leiden hoe ik wil, want wat er ook gebeurt, ik ben gered. Ik ga naar de hemel.

Maar Paulus schreef: 'Jouw gehoorzaamheid is cruciaal.' Als er maar weinig christelijke gehoorzaamheid in ons leven is, is het mogelijk dat we geen christen genoemd kunnen worden. Iemand zei het zo: *'Religie zegt: ik gehoorzaam, daarom ben ik aangenomen. Het christendom zegt: ik ben aangenomen, daarom gehoorzaam ik.'*

Als ik telkens weiger te gehoorzamen, is er een grote kans dat ik überhaupt niet aangenomen ben door God. Dat is wat Paulus bedoelt met: *'werk aan uw eigen zaligheid'* (Filippenzen 2:12). Dat betekent dat je leeft in lijn met je redding. Wees gehoorzaam aan Christus.

Ik dacht altijd dat ik een christen was, maar pas in 1992 wist ik echt dat ik het was. Het verschil was de houding die ik had tegenover gehoorzaamheid. Daarvóór was gehoorzaamheid iets wat ik gewoon moest doen, ook als ik dat niet wilde, wat het grootste deel van de tijd zo was. Ik was als een verwend kind dat alleen gehoorzaam is aan zijn ouders omdat hij denkt dat hij op die manier wat extra zakgeld kan verdienen – niet uit iets van liefde voor hen – louter uit vreugdeloze, liefdeloze plicht. En toen, tijdens Pasen 1992, gebeurde er iets vreemds. Ik kan het nog steeds niet verklaren zonder bovennatuurlijke termen te gebruiken. Het was bijna nacht – midden in mijn eerste jaar op de universiteit – toen ik ineens besepte dat ik God wilde gehoorzamen omdat ik van Hem hield, en ik alles wilde doen om meer te worden zoals Hij. Ook omdat ik zag en voelde dat het goed was om op die manier te leven. Het was juist. Het leidde naar geluk – als dat niet op korte termijn zou zijn, dan zeker wel in op lange termijn.

Ik denk dat dat het punt in mijn leven was dat ik echt begon met werken aan mijn eigen zaligheid. Dat was het moment dat ik de schoonheid van Christus echt begon te zien.

Hoe belangrijk één woord kan zijn. Paulus schreef niet: 'Werk voor je eigen zaligheid.'

Hij schreef: 'Werk *aan* je eigen zaligheid.'

We kunnen niet voor onze zaligheid werken omdat die al voor ons is verdiend door Christus. Maar wanneer we die redding kennen, begint die uit te werken op veel verschillende manieren: in onze vriendschappen, de manier waarop we ons verhouden tot de mensen in onze kerk, in onze huwelijken, de manier waarop we onze seksualiteit uiten, ons ouderschap, op ons werk, de manier waarop we praten, de manier waarop we ons geld en onze tijd spenderen.

En we moeten aan onze redding werken met vrees en beven, met de wetenschap dat er niks is dat we kunnen verbergen voor God. Ik denk dat het heel tekenend is dat Paulus schreef dat de Filippenzen niet alleen gehoorzaam waren in zijn aanwezigheid, maar ook toen hij weg was.

De verleiding is natuurlijk om alleen te gehoorzamen als andere mensen kijken, en te hopen dat ze de goede dingen zien die we doen. In het bijzonder kerkleiders zoals Paulus. Hoe ziet onze gehoorzaamheid eruit als alleen God meekijkt?

Maar nu wordt het heel apart. Kijk naar het eind van die zin. Paulus zei:

*'Werk aan uw eigen zaligheid met vrees en beven, want het is God, Die in u werkt zowel het willen als het werken, naar Zijn welbehagen.'* (Filippenzen 2:12-13)

Goed, wat is het nu? Zijn wij het zelf die aan onze redding werken? Of doet God het?

Ik ontdekte in 1992 dat alleen God in ons kan werken zodat we gaan verlangen naar en de kracht krijgen om gehoorzaam te leven. Dat is iets bovennatuurlijks.

Maar, dit gezegd hebbende, moeten we handelen. Paulus zou dit alles niet schrijven als onze gehoorzaamheid er automatisch was. We moeten handelen naar de goddelijke verlangens die God in ons heeft gelegd.

Er zit ontzettend veel schoonheid in het gehoorzaam zijn aan Christus.

Ik kan me een keer herinneren dat ik met een man lunchte die zijn hele leven een bediening had door te preken, pastoraat te doen en te schrijven. Ik denk dat veel mensen zouden zeggen dat hij de geestelijke grootheid was van zijn generatie. Alles wat ik wilde, was hem bestormen met allerlei vragen.

En ik dit ben ik nooit vergeten: de hele lunch wilde hij alleen maar praten met mij over wat er in mijn leven gaande was. Hij leek oprecht begaan met mijn welzijn en hij zei bijna niks over zichzelf. Het was alsof hij was vergeten wie hij was.

Hij was één van de meest vreugdevolle mensen die ik ooit heb ontmoet, en ik weet zeker dat dat kwam doordat hij één van de meest onbaatzuchtige mensen was.

**Barbara (Rwanda):** Haar naam was Nicole – Nicole Kalisa. Ze was één van de leiders van de jeugdgroep. Wat mij raakte aan haar karakter was de gebrokenheid die ze als christen kende, en het vertrouwen, het geloof dat ze had in de Schriften. Het was zo echt en praktisch bij haar. Het was niet zomaar een trend. Ze was heel oprecht. Ze was jong, waarschijnlijk vier of vijf jaar ouder dan ik was, maar je kon voelen dat het echt was. Christus was werkelijkheid in haar.

Dat bracht ze mij bij in die jaren. Ze liet Christus zien als een vriend. Ze liet de heilige Geest zien als iemand met wie je kon praten, zoals ik met jou praat. Het was zo echt.

**Barry:** Paulus schreef dat wanneer wij zo leven, we zullen schijnen als lichten in de wereld. We zullen een lichtgevende, aantrekkelijke aanwezigheid zijn op de plaatsen waar we leven.

Maar één van de grote bedreigingen voor ons licht is iets wat onschuldig kan klinken. Hij zei je ervan te verzekeren alle dingen te doen *'zonder morren en meningsverschillen'* (Filippenzen 2:14).

Dit is iets wat we ook al eerder in de brief zagen: ons goede getuigenis ten overstaan van de wereld, hangt af van onze liefde voor elkaar als gelovigen in de lokale kerk.

Wanneer we morren en ruziën, maakt dat het evangelie minder geloofwaardig voor de mensen die toekijken.

Het zegt ook iets over ons Godsbeeld. Het is een uiting van wantrouwen in Gods wijze regie in al onze omstandigheden. Geruzie en gemopper negeert zijn oneindige goedheid voor ons. En tegen de achtergrond van Jezus' nederigheid en dienstbaarheid is dat dan ook totaal niet op zijn plaats.

Ik houd van het verhaal dat verteld is door de achttiende-eeuwse dominee John Newton. Het is een briljante illustratie van hoe dom mopperen is.

Hij vertelde: 'Stel je voor dat een man naar New York gaat om een grote erfenis te innen. Onderweg gaat zijn rijtuig kapot, net een mijl voordat hij de stad bereikt, wat betekent dat hij de rest van het stuk moet lopen.

Wat zouden we denken van die man als we hem die laatste mijl zouden zien lopen, jammerend en klagend: Mijn rijtuig is kapot. Nu moet ik nieuwe wielen kopen!'

Het zou voor ons heel moeilijk moeten zijn om te mopperen als we bedenken wie we zijn en waar we naartoe gaan.

En Paulus schreef ons wie we zijn. We zijn kinderen van God, deel geworden van zijn gezin, en we staan op het punt om onze erfenis te ontvangen.

Wat zou het een verschil maken voor ons geluk, als we God echt op zijn zouden woord geloven en hierop zouden vertrouwen.

Dus hoe zorgen we ervoor dat we onberispelijk en puur worden? Hoe kunnen we schijnen als lichten in de wereld, volgens Paulus? Door vast te houden aan het Woord van het leven, het evangelie van Jezus Christus.

Misschien heb je wel eens gehoord van deze oude uitspraak: 'Verkondig het evangelie – desnoods met woorden.' Het idee is dat je het evangelie niet per se verbaal hoeft te delen met anderen. Je moet gewoon een goed leven leiden, en dat zal genoeg zijn om mensen te overtuigen.

Maar wat is het met echte discipelen van Jezus? Ze willen anderen ook tot discipelen maken! Vasthouden aan het Woord van leven, betekent onder meer dat we dat Woord van leven moeten aanbieden aan anderen.

Om eerlijk te zijn, hebben we soms moeite met wat we moeten zeggen wanneer we praten over Jezus. Het gaat niet altijd volgens plan.

**Antoine:** Wanneer je dominee bent, preek je in een kerk. De mensen die naar de kerk gaan zijn al ontvankelijk. Maar wanneer je verkondigt op de markt, en dat deed ik vaak – preken op de markt, preken op straat, preken in de bus – dan krijg je te maken met mensen die vijandig tegenover je staan.

Ze zeggen: 'Waarom kom je hier herrie schoppen? Waarom vertel je ons dit? Waarom probeer je ons te imponeren met jouw geloof?'

Omdat ik nu dominee ben, of als ik preek, zullen mensen zeggen: 'Oh, prima, hij is predikant! Wat zou je anders verwachten van een predikant?' Dat was vroeger anders. Maar het gaat er niet om hoe mensen reageren als je evangeliseert. Want je bent bezig met het planten van zaadjes. Je weet niet wanneer deze zaadjes de grond uit komen en vrucht dragen, dus maak je daar geen zorgen over.

**Barry:** Hoe kan ik weten wat ik moet zeggen? Dat is vaak de grote vraag die we hebben over evangelisatie.

Maar, zoals Jezus zei in Lucas 6:45: *'Uit de overvloed van het hart spreekt zijn mond.'*

Dus als je makkelijker en vaker wilt spreken over Jezus, maak je hart dan vol van Hem – en spreek dan vanuit de overvloed van die passie.

Hoe doen we dat? Paulus zou zeggen: 'Ga naar het Woord van leven, Gods Woord, want dat zal je enthousiast maken over Christus.'

Wanneer we luisteren naar de Bijbel en onze harten meer laten vullen met de goedheid van Christus, zullen we automatisch die goedheid willen delen met andere mensen, of ze nu christen zijn of niet. We zullen beginnen te doen waartoe Jezus ons opriep toen Hij zei: *'Ga, en maak alle volken tot mijn leerlingen'* (Mattheüs 28:19). We zullen steeds meer worden wat we allemaal moeten zijn: discipel-makende discipelen.

Dus hoe ziet het er eigenlijk uit als we werken aan onze redding? Op dit punt zou een concreet voorbeeld wenselijk zijn, en Paulus gaf ons er twee.

Timotheüs had geholpen bij het stichten van de kerk in Filippi. Paulus beschreef hem zo: *'Hij heeft met mij gediend in het Evangelie, zoals een kind met zijn vader.'*



*'Ik heb niemand zoals hij,'* zei hij, *'die oprecht voor uw zaken zorg zal dragen'* (Filippenzen 2:22 en 20).

En Epafroditus is de man die door de Filippenzen naar Paulus werd gezonden om zorg te dragen voor hem tijdens zijn gevangenschap, zijn *'broeder, medearbeider en medestrijder'* (Filippezen 2:25).

Epafroditus had een reis van meerdere weken en vele honderden mijlen erop zitten, om zorg te kunnen dragen voor Paulus. Hij was kennelijk ziek en hij ging bijna dood, en toch verlangde hij ernaar om de terugreis naar Filippi te maken, volgens Paulus' brief. *'Houd zulke mensen in ere,'* schreef Paulus (v 29), omdat ze houden van anderen. Ook als dat betekent dat ze hun leven moeten wagen.

Dus wanneer mensen naar ons kijken, wat zullen ze dan zien? Zien ze toegewijde, liefhebbende mensen, gretig om Jezus te gehoorzamen en anderen over Hem te vertellen, wat het ook kost?

Zien ze mensen zoals Timotheüs en Epafroditus, die zelfs nu, wanneer we 2000 jaar later over hen lezen, schijnen als lichten aan de hemel?



# AFLEVERING 5

## RECHTVAARDIG ZIJN

**Prasoon (India):** Ik ben opgegroeid met een cyclische religie, dat betekent dat je wordt geboren en een leven leeft, en dan weer geboren wordt, en zolang je goede werken doet – in de samenleving, thuis, met andere individuen – kun je het goedmaken met God. Dat was het concept dat ik had, dat ik het goed moest maken met God. Eigenlijk door 'karma-marga', door het doen van goede daden. Dat is het pad dat ik volgde.

### [ Filippenzen 3:1-9 ]

**Barry:** Wat doe jij om ervoor te zorgen dat God je accepteert?

Religie focust zich op D-O-E-N. Het christendom zegt: G-E-D-A-A-N. Religies zeggen dat God me zal accepteren om de goede dingen die doe. Het christendom zegt dat God me zal aannemen om wat Christus heeft gedaan. En wanneer we die twee door elkaar halen, is dat verwoestend op geestelijk gebied.

In een recent onderzoek werd 7000 kerkgangers gevraagd of ze het eens waren met deze stelling: 'De manier om door God aangenomen te worden is om te proberen oprecht een goed leven te leiden.' Meer dan 60% was het eens met deze stelling.

In andere woorden, veel christenen denken dat ze goed genoeg kunnen worden voor God door het doen van goede daden, of door het laten van slechte dingen. Voor sommige mensen betekent dit dat ze veel religieuze dingen doen, zoals naar de kerk gaan, of naar de mis, of naar de biecht.

Dat was voor het grootste deel het geval voor Paulus, voordat hij Jezus ontmoette.

In dit deel van zijn brief geeft Paulus ons zijn levensverhaal, zijn spirituele CV als een Joodse man, en het is een uitzonderlijke:

*'... besneden op de achtste dag, uit het geslacht van Israël, van de stam Benjamin, een Hebreër uit de Hebreëen, wat de wet betreft een Farizeër, wat ijver betreft een vervolger van de gemeente, wat de rechtvaardigheid betreft die in de wet is, onberispelijk.'*  
(Filippenzen 3:5-6)

Hij was deel van het goede soort familie. Hij stamde af van Gods volk, de mensen van het volk Israël. Hij werd lid van een gerespecteerde Joodse orde, die men kende vanwege hun super strikte toewijding aan de religieuze wetten. Hij was een Hebreër uit de Hebreëen, een leider, hoogopgeleid. Als er morele wetten waren waar men zich aan moest houden, deed hij dat oprecht. Op ethisch en op godsdienstig gebied had hij alles goed gedaan.

En hier is het woord dat Paulus gebruikt om die berg van morele en religieuze prestaties te beschrijven: 'afval' of 'schade'.

In het oude Grieks is het woord, dat hier vertaald wordt met 'afval', veel sterker. Als je zou kunnen ruiken wat je nu ziet, krijg je een idee van het woord wat Paulus in gedachten had. Hoe konden al die morele en religieuze prestaties er voor hem nu uitzien als uitwerpselen? Omdat hij, toen hij Jezus kende, zag hoe rechtvaardigheid er echt uitziet, liet dat zijn eigen zogenaamde 'rechtvaardigheid' er in vergelijking walgelijk uitzien. Hij begreep nu dat hij een rechtvaardigheid nodig had die niet van hem was, maar die van God komt.

Alle dingen waarvan hij dacht dat ze waardevol waren om hem acceptabel te maken, waren nutteloos, alleen nuttig om weggegooid te worden. *'Ik beschouw het als vuiligheid,'* zei Paulus, *'opdat ik Christus mag winnen en in Hem gevonden word'* (Filippenzen 3:8-9). Hij wist dat hij, wanneer hij aan het einde van zijn leven voor God zou staan, God zou zeggen: 'Waarom zou ik jou aannemen', zijn CV aan Hem zou geven waar één woord op stond: 'Jezus'.

Als je geneigd bent om te denken dat er iets op je CV staat over wat je hebt gedaan om jezelf aanvaardbaar te maken bij God, heeft Paulus twee woorden voor je: 'Kijk uit!' Hetzelfde zei hij tegen de jonge christenen in Filippi. Een paar zeer gerespecteerde, geloofwaardige en religieuze mensen die zeiden dat ze christen waren, hadden hun verteld dat ze niet aanvaard werden door God, behalve als ze besneden werden.

Hij noemde deze mensen 'honden', zwerfdieren die anderen op een dwaalspoor brachten, en een gevaarlijke en potentieel dodelijke ziekte verspreidden. Deze 'honden' zeiden dat Jezus wel prima was, maar dat je ook iets anders nodig had: je moest besneden worden. En ook al is voor de meesten van ons de besnijdenis geen probleem meer, de honden zijn nog niet dood. Ze zijn er nog steeds, om ons te kwellen met de gedachte dat Jezus' rechtvaardigheid niet ver genoeg reikt, dat we Hem op een of andere manier tegemoet moeten komen met onze eigen rechtvaardigheid. Met onze kerkgang, onze giften, onze deelnam aan de mis, ons bijbellezen of onze goede daden.

Het is niet dat die dingen slecht zijn. Het zijn prachtige dingen om te doen.

Maar ze worden nutteloos als ik ga denken dat ze me rechtvaardig kunnen maken, als ze de plek innemen van mijn afhankelijkheid van Jezus en zijn rechtvaardigheid.

We moeten tot inkeer komen, niet alleen van onze zonden, maar ook van onze rechtvaardigheid.

Begrijp je dat onze eigen poging tot rechtvaardigheid eruitziet als afval naast de rechtvaardigheid van Jezus? Eigenlijk is het erger dan dat. Het is meer als giftig afval. Als we onszelf rechtvaardig proberen te maken door onze eigen inspanningen, zullen we óf hooghartig worden, óf vol zelfhaat zitten. Als ik geloof dat ik mezelf rechtvaardig kan maken, en als ik denk dat ik dat ook best goed doe, zal ik trots worden en op andere mensen neerkijken. Als ik het aan de andere kant niet zo goed doe, zal ik helemaal neerslachtig worden, omdat wat ik ook doe, ik toch blijf falen.

**Prasoon:** Ik denk dat ik op gevoelsniveau tussen deze twee gedachten hink. Er zijn tijden geweest waarin ik goede dingen deed, de zogenaamde 'goede daden,' en dan was ik trots dat ik die dingen kon doen, en misschien waren mijn ouders en anderen daar blij mee. Dan kon ik me verhouden tot God.

Maar er zijn ook tijden geweest dat ik die dingen niet deed. Ik voelde me zo schuldig. En ik dacht: ik heb de grens niet gehaald en ik moet harder werken om God te behagen.

**Barry:** Het ergste daaraan is dit: Als ik mezelf rechtvaardig wil maken, zeg ik eigenlijk tegen God: 'Ik heb al deze dingen voor U gedaan, dus nu bent U me iets schuldig.' Dat is absurd. Ik behandel de Schepper van het universum alsof Hij schuld bij mij heeft. Als we dat doen, beledigen en betittelen we Hem. We gehoorzamen Hem om te krijgen wat we willen, in plaats van dat we Hem gehoorzamen omdat we gewoon van Hem houden.

Is het niet ongelofelijk dat we alles, zelfs onze goede daden, kunnen gebruiken om God met minachting te behandelen? We moeten tot inkeer komen, niet alleen van onze zonden, maar ook van onze rechtvaardigheid.

We hebben de rechtvaardigheid van Jezus ontzettend hard nodig.

Zoals Paulus zei moeten we niet op het vlees vertrouwen. In andere woorden, we moeten geen vertrouwen hebben in wie we zijn of wat we hebben gedaan, of het nu te maken heeft met besnijdenis of een andere morele of religieuze daad. Ons vertrouwen moet alleen in Christus zijn, en in wat Hij heeft gedaan. In deze tijd is dat een controversiële bewering. Maar Jezus is de enige die ons goed genoeg kan maken voor God.

Waarom? Omdat Hij - en Hij alleen - het leven leidde die wij zouden moeten leiden.

En daarna stierf Hij - en Hij alleen - de dood die wij verdienden. Dat alles om door God aangenomen te worden en voor eeuwig van Hem te genieten.

Waar op aarde kun je deze rechtvaardigheid vinden? Onze rechtvaardigheid moet in Hem zijn, en in Hem alleen.

John Bunyan, die *De Pelgrimsreis* schreef, en die vele jaren in de gevangenis doorbracht, liep op een ochtend in de velden, en deze zin kwam in hem op: 'Jouw rechtvaardigheid is in de hemel.'

Bunyan zei: 'Met de ogen van mijn ziel zag ik Jezus aan de rechterhand van de Vader, zodat wie of waar ik ook was, God niet tegen me kon zeggen: "Waar is je rechtvaardigheid?", omdat Hij die altijd naast zich zag.'

De enige manier waarop we zijn rechtvaardigheid krijgen is door gewoon op Hem te vertrouwen, niet door morele of religieuze inspanningen. Het is een rechtvaardigheid die van God komt, op basis van geloof.

**Prasoon:** Het is door genade alleen, door geloof alleen, en alleen in Christus dat ik door God ben aangenomen. Mijn goede dag op het werk, mijn giften, zelfs mijn evangelieverkondiging zorgen er niet voor dat ik me goed voel wanneer ik voor God sta. Het is alleen het werk van Christus, alleen zijn verzoenende werk aan het kruis.

Dit is iets waar ik telkens weer aan denk. Iemand zei dat we dagelijks tegen onszelf moeten preken. Dat is iets wat ik me blijf voorhouden, dat mijn identiteit niet afhangt van wat ik doe. Mijn identiteit rust alleen in Christus.

**Barry:** Als er iemand in de geschiedenis was die bij God kon verschijnen op basis van zijn morele of religieuze goedheid, was dat Paulus. Maar dat deed hij niet omdat alles volgens Paulus, álles wat daar mee te maken had, vuiligheid was in vergelijking met de onovertroffen waarde van het kennen van Jezus Christus.

Ons hart probeert ons altijd van het pad te brengen, ook als we al lang christen zijn. We kunnen ons weer heel makkelijk beroepen op God door onze eigen prestaties, onze eigen CV, in plaats van door Christus. Soms kunnen zelfs onze pogingen tot gehoorzaamheid een manier zijn om onze eigen redder te zijn. We moeten op blijven letten! We stellen ons vertrouwen misschien niet in de besnijdenis, maar stellen we het niet op onze omstandigheden, onze opleiding, onze familie, onze statussymbolen, op ons morele fatsoen?

Of stellen we ons vertrouwen in religieuze dingen die ons rechtvaardig zullen maken? Dingen als de doop of spreken in tongen of onze gebeden opzeggen, onze Bijbel lezen, naar de kerk gaan of anderen vertellen over Jezus?

En dit is hoe je kunt weten of je vertrouwt op Christus' rechtvaardigheid of op die van jezelf: als je op één of andere manier Christus ongehoorzaam bent geweest, denk je dan dat je minder christen bent dan daarvoor?

Als iemand je vraagt: 'Ben je een christen?' antwoord je dan met: 'Ja, maar niet een hele goede.'

Ben je in een week waarin je uit de Bijbel hebt gelezen, naar de kerk bent geweest en iemand over Christus hebt verteld, meer aanvaardbaar voor God?

Als je op één van deze vragen 'ja' hebt geantwoord, dan heb je niet begrepen dat je rechtvaardigheid helemaal en alleen afhangt van de rechtvaardigheid van Christus.

Als je op één of andere manier Christus ongehoorzaam bent geweest, denk je dan dat je minder christen bent dan daarvoor?

Nee, want Christus is je rechtvaardigheid.

Als iemand je vraagt: 'Ben je een christen?' antwoord je dan met: 'Ja, maar niet een hele goede.'

Nee, want Christus is je rechtvaardigheid.

Ben je in een week waarin je uit de Bijbel hebt gelezen, naar de kerk bent geweest en iemand over Christus hebt verteld, meer aanvaardbaar voor God?

Nee, want Christus is je rechtvaardigheid.

Christus is je rechtvaardigheid.



## AFLEVERING 6

# VERANDERD WORDEN

**Lenny (USA):** Pas toen ik 19 of 20 was, kreeg God echt vat op mijn leven, zodat mijn beeld van de politie veranderde. Wanneer je te maken hebt met jonge, zwarte mannen die nog nooit een goede ervaring hebben gehad met de politie, is het lastig voor hen om die ervaringen uit te weten. Eerste indrukken zijn blijvend.

**Barry:** Op welke manier veranderde het christen-zijn je blik op wat er aan de hand was met de politie?

**Lenny:** Het komt neer op 'liefde'. Omdat het evangelie je zou moeten veranderen. Het evangelie zou alles aan je moeten veranderen.

### [ Filippenzen 3:10-21 ]

**Barry:** Op een dag nam Jezus zijn discipelen apart en sprak met hen over het koninkrijk van de hemel.

*'Het Koninkrijk der hemelen is gelijk aan een schat, in de akker verborgen, die iemand vond en verborg; en van blijdschap daarover gaat hij heen en verkoopt alles wat hij heeft, en koopt die akker.*

*Ook is het Koninkrijk der hemelen gelijk aan een koopman die mooie parels zoekt.*

*Toen hij één parel van grote waarde gevonden had, ging hij heen en verkocht alles wat hij had, en hij kocht hem.'* (Mattheüs 13:44-46)

Ik kan me de reactie van mijn vrouw wel voorstellen als ik zou zeggen dat ik alles wat we hebben zou verkopen, om één ding te kopen. Maar als je nu wist dat dat ene oneindig veel méér waard was dan alles wat je tot nu toe had? Dat was het verhaal van Paulus. Paulus beschreef zijn berg aan morele, religieuze en ethische prestaties als 'vuiligheid' naast de alles overtreffende waarde van het kennen van Jezus. Zoals de man die weet dat hij de grootste schat op aarde had gevonden, dacht Paulus geen seconde na en gaf hij alles wat hij had op, om meer van Hem (Jezus) te krijgen.

Dat is het thema van dit deel van de brief. Jezus was zo waardevol voor Paulus, gaf hem zoveel vreugde, dat hij alles wilde doen om Jezus beter te leren kennen en meer zoals Hij te worden. Hij zei: *'opdat ik Hem mag kennen'* (Filippenzen 3:10).

Hoe kunnen we meer op Jezus gaan lijken? Volgens Paulus kunnen we dat bijvoorbeeld door anderen te imiteren.

Maar dit is vreemd. Dit was de man die zei: *'Ik zal mij volstrekt niet beroepen op iets anders dan op het kruis'* (Galaten 6:14). Toch zei hij hier in vers 17: *'Wees met elkaar mijn navolgers.'* Hij wilde dat de Filippenzen hem nadeden. Was dat niet een beetje egocentrisch?

Toen Jezus me in 1992 riep om Hem te volgen, hoorde ik geen stemmen die me vertelden wat ik moest doen. Ik had geen visioenen van Jezus of zoiets. Ik kende mijn Bijbel ook zeker niet goed. Maar wat ik wel had, was een ongelofelijk voorbeeld van hoe het eruitziet om christen te zijn.

Hij was een jongerenwerker in een kerk in Oxford, Engeland, en hij sprak iedere week met me af om de Bijbel te lezen. We lazen een paar alinea's. Hij stelde elke keer dezelfde basisvragen: Wat zegt dit over God? Wat zegt dit over ons? Wat zouden we nu moeten doen?

Daarna bad hij met me. Maar wat toen echt indruk op me maakte, en nu eigenlijk nog steeds, is het leven en het karakter van deze man, zijn gevoel voor humor, zijn vriendelijkheid tegen mij, zijn geduld met mij, het feit dat hij iedere keer dat we afspraken met mij bad, zijn liefde voor de Bijbel. Hij hoefde me niet te vragen om die dingen ook zelf te doen. Je kon het niet helpen om hem te willen imiteren.

**Rafael (Peru):** Er was een professor die me discipel maakte. Ja, hij was een nederig persoon, gelukkig, maar in serieuze situaties wilde hij de dingen altijd goed doen, en hij was voor mij als een soort mentor die me zou helpen met alles wat ik nodig had. Hij leek echt op Jezus – hij had veel liefde en passie voor mensen.

**Barry:** De lessen die me echt bij zijn gebleven, zijn de lessen die we zien in het leven van iemand anders. Dat is waarom Paulus zei: *'Wees met elkaar mijn navolgers'* en: *'houd het oog gericht op hen die zó wandelen'* (Filippenzen 3:17). Dit was bijzonder belangrijk voor de Filippenzen, omdat ze op dit punt niet eens een Nieuwe Testament hadden om van te leren. Wat ze hadden was het leven en het karakter van de man die de helft daarvan zou schrijven.

Voor mij is dat een extra reden waarom het zo belangrijk is om toegewijd te zijn aan een goede lokale kerk. Dat is waar je de meest op God gerichte mensen tegenkomt om een voorbeeld aan te nemen, maar het is ook een plek waar jij zelf en voorbeeld voor anderen kunt zijn.

Er is nog iets anders dat ons meer op Christus doet lijken: lijden.

We zijn zo goed geworden in het verbergen van ons lijden en onze dood dat we die meer dan ooit vrezen, maar Paulus omarmde het.

*'Opdat ik Hem mag kennen, en de kracht van Zijn opstanding en de gemeenschap met Zijn lijden, doordat ik aan Zijn dood gelijkvormig word, om hoe dan ook te komen tot de opstanding van de doden.'* (Filippenzen 3:10-11)

Dit is schokkend voor velen van ons, dat Paulus er zo naar verlangde om deelgenoot te worden in het lijden van Christus. Het was zeker niet iets wat hij voor zijn eigen bestwil opzocht, maar hij begreep dat de voornaamste manier waarop we meer op Christus kunnen lijken, door lijden is.

De Russische schrijver Aleksandr Solzhenitsyn bracht een groot deel van zijn leven door in de gevangenis en in werkkampen, maar tijdens zijn verbanning werd hij christen.

Hij schreef: 'Ik kijk terug op de jaren van mijn gevangenschap en zeg, soms tot verbazing van de mensen om mij heen, mijn gevangentijd is mij tot zegen geweest. Daar werd mijn ziel gevoed en ik kan zonder aarzelen de gevangenis zegenen omdat dat deel van mijn leven is geweest.'

Paulus zou hetzelfde hebben gezegd. Ten slotte was het lijden, en dat maakte hem meer zoals zijn grootste schat.

We zijn zo bang voor tegenstand en lijden en afwijzing om Christus' wil, maar duwen we nu niet de bedoelingen weg die God had om ons meer op zijn Zoon te laten lijken?

Paulus verlangde ernaar dat wij veranderen, net zoals hij dat voor zichzelf verlangde.

*'Wij verwachten een Zaligmaker ... de Heere Jezus Christus, Die ons vernederd lichaam veranderen zal, zodat het gelijkvormig wordt aan Zijn verheerlijkt lichaam.'* (Filippenzen 3:20-21)

Hij had het over de laatste dag, de dag waarop de Heer terugkomt, als alle zonden en al het lijden voorbij zijn, als de doden opgewekt worden in Christus voor het eeuwige leven, en we helemaal zullen worden als Hij, omdat we oog in oog met Hem staan.

In Exodus, een boek uit het Oude Testament, kreeg zelfs Mozes, de leider van het volk van God, maar een glimp te zien van de glorie van God. En zelfs toen was het weerspiegelde glorie. Het resultaat daarvan was dat het gezicht van Mozes veranderde. Het ging stralen, zo erg dat de mensen bang waren om dicht bij hem in de buurt te komen.

Hoe zal het voor jou en mij zijn op die dag, wanneer de Heer Jezus echt tegenover ons staat?

We zullen veranderen, zei Paulus – en niet alleen onze gezichten, maar ons hele lichaam – zodat we zoals Jezus worden: helemaal vrij, zonder zonde of schaamte of een schaduw van sterfelijkheid.

Als Jezus ons op een dag helemaal op Hem laat lijken, betekent dat dan dat we het rustig aan kunnen doen in de tussentijd? Sommigen van ons behandelen het leven als christen als niets meer dan een wachtruimte voor het volgende leven: een plek waar je passief wacht tot jouw nummer wordt opgeroepen en je naar de hemel gaat.

Voor Paulus was dat ondenkbaar. Christus was zijn vreugde, zijn schat. Hij zag zichzelf als een atleet in een wedstrijd, helemaal gefocust, elke spier in zijn lichaam aanspannend op weg naar de finish, waar hij eindelijk oog in oog zou staan met Christus. Hij zei:

*'Ik jaag ernaar om te grijpen waarvoor Christus mij gegrepen heeft ... één ding doe ik: vergetend wat achter is, mij uitstrekkend naar wat voor is, jaag ik naar het doel: de prijs van de roeping van God, die van boven is, in Christus Jezus.'* (Filippenzen 3:12-14)

Is dat ook hoe jouw christelijke leven eruit ziet?

Voor veel van ons is 'vergeten wat achter ons is' het moeilijkste dat er is. Mijn vader heeft een houtskool portret van mij als kind. Ik ben negen jaar oud. Ik ben op een geweldige familievakantie in Parijs. Iedereen heeft een goede tijd. En ik zie er mistroostig uit.

Ik denk dat sommigen van ons van nature die neiging hebben. We proberen altijd stroomopwaarts terug te zwemmen naar nét voor het moment waarop we denken dat alles misging. Gesprekken en voorvallen uit het verleden, oude relaties. Wat als ik de dingen anders had gedaan? Wat als ik iets anders had gezegd? Wat als ik iemand anders was geweest?



We herkauwen alles en repeteren gesprekken alsof we ons voorbereiden voor een openingsact op Broadway, behalve natuurlijk dat er geen toneelstuk is. Deze gesprekken zijn lang geleden geëindigd. En veel van de mensen die ze met ons hebben gedeeld, zijn al lang weg.

Maar als er iemand was die reden had om spijt te voelen, was het Paulus. Hij was, in zijn eigen woorden, een godslasteraar, een vervolger, en een gewelddadige man. Paulus joeg christenen uit hun huizen, sloot ze op, wilde ze laten doden, en hij keurde de stening van Stefanus goed, één van de geliefdste en krachtigste leiders van de vroege kerk. De Bijbel gaat zelfs zo ver dat er staat dat Paulus bezig was met het vernietigen van de kerk. Hoe kon Paulus na al deze dingen, zeggen: *'vergetend wat achter is'* (Filippenzen 3:13)? Hoe kon hij met zichzelf leven?

Hij kon vergeten wat achter hem lag omdat hij wist dat alles vergeven was. Hij kon niet zeggen: 'Ik kan mezelf gewoon niet vergeven,' omdat hij dan zou zeggen dat zijn eigen oordeel over zijn verleden belangrijker was dan Gods oordeel over zijn verleden.

**Hilda (Peru):** Jezus heeft me geholpen. Omdat hij zijn Woord, in Romeinen, zegt dat wij allemaal gezondigd hebben, maar dat Hij ons alles vergeeft, en dat Hij mijn zonden niet herinnert – dus dat maakt me blij. Daardoor voel ik me kalm en vredig.

**Barry:** Ik denk dat dat verklaart waarom Paulus zoveel van Christus hield. Hij hield zoveel van hem omdat Christus hem zoveel had vergeven. Christus wist dat Paulus zijn kerk probeerde te vernietigen, maar Jezus stond hem toe dat Hij werd vernietigd zodat Paulus vergeven kon worden. Wanneer je weet dat er veel vergeven is, heb je veel lief. Het verandert je.

Ik bedenk hoe weinig ik de mensen in mijn kerk liefhad toen ik jong was. Ik vraag me af of de reden daarvan was dat ik dacht dat er weinig in mij was wat vergeven moest worden.

Je weet dat Jezus je een goede toekomst geeft. Maar wist je dat Hij, als je christen bent, je ook een beter verleden geeft? Denk terug aan je verleden, hoe veelbewogen ook: alle dingen die je wel of niet hebt gedaan, alle keuzes die je uit lafheid of nonchalance of domheid hebt gemaakt, of het nu door onoplettendheid, onwetendheid of slechtheid was. Paulus wist dat God al deze momenten heeft bestemd om ons meer als Christus te maken. Zoals dominee John Newton vaak zei: 'Alles wat Hij zendt, is nodig. Alles wat Hij achterhoudt, is niet nodig.'

Ja, als je je leven opnieuw zou kunnen leiden, zou je andere keuzes maken, maar realiseer je dit: jouw Vader, wiens naam Liefde is, zou dat niet doen.

Ja, als er bekering nodig is, bekeer je dan – maar volg daarna Paulus' voorbeeld, en kijk omhoog naar Christus. Neem je plek in verwondering in, naast Paulus, de Filippenzen, en de rest van Gods volk.

Je hebt de schat gevonden, de parel van grote waarde. Hij is meer waard dan alles wat je ooit hebt gehad, en alles wat je ooit bent verloren.

En niets in je verleden, heden, of toekomst kan je scheiden van Hem.



# AFLEVERING 7

## VERBLIJD ZIJN

**Judy (USA):** Ik kreeg liefde, bescherming en zorg. En dus, toen alles uiteen viel, was ik totaal onvoorbereid.

### [ Filippenzen 4:1-9 ]

**Barry:** Hier in de Verenigde Staten zijn er elk jaar ongeveer negentienduizend grote conflicten in kerken. Dat is een gemiddelde van bijna vijftig per dag, en dit zijn alleen nog maar de grotere voorvallen, die blijvende littekens achterlaten.

Vijftienhonderd dominees verlaten hun positie, iedere dag, op basis van conflict, burn-out, of falen op moreel gebied. Vier tot acht miljoen rechtszaken worden gevuld door belijdende christenen, vaak tegen andere christenen, tegen een prijs van tussen de twintig en veertig miljard dollar.

En dit zijn alleen de zichtbare, financiële kosten. Wat dacht je van de grote, onzichtbare, spirituele prijs die betaald moet worden?

**Lenny (USA):** Man, al die frustratie, boosheid, tranen en dat gemopper tegen mijn vrouw. Ze is er waarschijnlijk helemaal klaar mee!

Het was een emotionele achtbaan, het enige waar ik uiteindelijk nog aan dacht, waren mijn jongeren, en ik dacht: Ze hebben genoeg veranderingen meegemaakt, jeugdouders op jeugdouders, en er was geen stabiliteit omdat er steeds weer mensen de groep verlieten. Ik wilde hun stabiele factor worden.

Maar uiteindelijk moest ik vertrekken, omdat het gewoon geen gezonde omgeving was.

**Barry:** De kerk in Filippi was net zo kwetsbaar. Er was een conflict en veel onenigheid, zo erg dat Paulus ook namen noemde – twee vrouwen: Euodia en Syntyche. En deze vrouwen waren geen christen alleen in naam. Hij schreef dat ze *'samen met mij gestreden hebben in het Evangelie'* en dat hun namen *'in het boek des levens staan'* (Filippenzen 4:3).

Paulus was tactisch genoeg om niet in details te treden, maar het was ernstig, want zo'n conflict was nooit helemaal privé. Het begon de hele kerk te beïnvloeden.

Hij riep ze op om eensgezind te zijn in de Heer, en daarna zei hij: *'Verblijd u altijd in de Heere'* (Filippenzen 4:4).

Hoe kunnen we, als we ruzie hebben met iemand, ooit tot een punt komen waar we *'eensgezind'* zijn, en ons verblijden. Is dat niet ontzettend onrealistisch?

De sleutel daartoe is een klein zinnetje dat Paulus een paar honderd keer herhaalde door

het Nieuwe Testament heen. Wanneer je je er bewust van bent, ga je het overal zien. Paulus had het nooit over het woord 'christen' in zijn brieven. In plaats daarvan beschreef hij de gelovigen als 'in de Heere', of 'in Christus'. Waarom is het zo belangrijk voor ons om onszelf op die manier te zien?

Stel je voor dat je een wees bent. Je bent getroffen door armoede. Je hebt geen levende verwanten. Je bent je hele leven al dakloos.

Maar dan, op een dag, komt er iemand naar je toe op straat, en geeft je een brief. Je opent die, en je ziet je naam erboven geprint staan. De brief nodigt je uit bij een groot huis op het platteland, en wanneer je daar aankomt, vertelt een man dat je maar beter even kunt gaan zitten.

Je wordt geadopteerd door de welvarendste en vrijgevigste man in het land, hij geeft alles aan jou.

De kastelen zijn van jou. De schilderijen zijn van jou. De auto's zijn van jou.

De duizenden vierkante kilometers aan prachtige bossen en rivieren zijn van jou.

Hij heeft het je allemaal gegeven.

Hij is, natuurlijk, ontzettend rijk, en alles op zijn bankrekening is ook van jou.

Niet alleen dat, maar je begint ook te beseffen dat je nu geen wees meer bent.

Je hebt de vader naar wie je altijd al verlangde, maar die je nooit hebt gehad.

Nou, zou dat je kijk op alles niet veranderen?

Zou je de wereld nu niet bekijken met nieuwe ogen? En zou je jezelf ook niet anders gaan zien – je gevoel van identiteit, je potentieel, je veiligheid, je hoop, je toekomst?

Het voelt waarschijnlijk alsof je herboren wordt.

Dit verhaal stelt niks voor vergeleken met het echte verhaal van wie je nu bent als kind van de almachtige God, en mede-erfgenaar met Jezus Christus.

Dat Paulus schreef dat je 'in Christus' of 'in de Heere' bent, betekent dat alles van Christus, ook van jou is. Jouw leven is geborgen in dat van Hem.

Zijn identiteit is dus van jou. Wanneer God naar jou kijkt, vullen zijn ogen zich met dezelfde liefde die hij heeft voor Jezus. Jij bent zijn kostbare kind.

Christus' volmaakt gehoorzame leven is van jou.

Zijn dood en opstanding zijn van jou. Paulus schreef dat je '*gekruisigd bent met Christus*' (Galaten 2:20), '*begraven met Hem,*' en '*opgestaan met Christus*' (Kolossenzen 2:12).

Meer dan dat, je bent met Hem '*in de hemelse gewesten gezet*' (Efeziërs 2:6), ook al ben je nog op aarde.

Zijn erfenis is ook van jou. Eeuwige glorie in de nieuwe hemel en op de nieuwe aarde.

De realiteit dat je nu in Christus bent, verandert ook de manier waarop je omgaat met verleidingen.

Wanneer je de verleiding voelt knagen, kun je zeggen: 'Nee, dit is niet meer wie ik ben. Ik ben in Christus.'

De vroegchristelijke theoloog Augustinus zondigde keer op keer op seksueel gebied – totdat Christus alles voor hem veranderde.

Dit is een verhaal waarvan ik de bron niet weet, maar het verhaal gaat dat hij op een dag op straat liep, en zijn oude vriendin naar hem toeliep. Augustinus keerde zich onmiddellijk om en liep een andere richting uit, en ze riep hem na: 'Augustinus, ik ben het!'

'Ik weet het,' zei hij, 'maar ik ben het niet.'

Dit is hoe we als christen onze zonden moeten bestrijden. Wanneer de verleiding ons overvalt, zeggen we: 'Dit is niet meer wie ik ben. Ik ben het niet. Ik ben in Christus.'

En als we toch zondigen, zwelgen we niet in wanhoop – want we zijn in Christus, en onze levens zijn geborgen in Hem. We zijn omkleed met zijn perfecte gerechtigheid. Dus we zijn niet zelfgenoegzaam over de zonde – want we zijn in Christus. Maar aan de andere kant zijn we niet gebroken als we toch zondigen – want we zijn in Christus.

En dan is er nog iets anders. Het is niet alleen dat jij in Christus bent, Christus is in jou. Paulus schreef hier: *'De Heere is nabij'* (Filippenzen 4:5). Dit herinnert je eraan dat zijn Geest in jou is, de Geest van degene die de storm tot bedaren bracht, de eenzamen en verstotelingen liefhad, de zieken genas en de doden uit de dood deed opstaan. Hij is in jou, en jij bent in Hem.

In andere woorden: je bent in je diepste 'ik' één geworden met God zelf.

Leven in Christus is beter dan elk ander voordeel dat het evangelie ons brengt.

Want al het andere vloeit hieruit voort.

Kun je zien dat het leven als christen niet gaat over je uitstrekken naar iets wat je niet bent? Het gaat erom dat je bent hoe je in Christus bedoeld bent. Als je dat ziet, verandert alles. Het verandert de manier waarop je tegenover God staat, de manier waarop je naar jezelf kijkt, de manier waarop je omgaat met anderen. De manier waarop Euodia omging met Syntyche, en andersom. Paulus zei tegen hen: 'Denk eraan, jullie zijn allebei in Christus. Je hoeft niet per se je zin te krijgen. Zijn jullie het vergeten? Jullie hebben het allemaal al. Jullie zijn niet langer wezen die rondscharrelen, op zoek naar muntjes van goedkeuring of macht of erkenning, dus laat je vriendelijkheid bij iedereen bekend zijn.'

Dit is waarom Paulus zei: *'Verblijd u altijd in de Heere; ik zeg het opnieuw: Verblijd u'* (Filippenzen 4:4). Hoe kunnen we nu niet stoppen met ruziemaken, en ons gaan verheugen, wanneer we bedenken wie we zijn in de Heer?

En onthoud deze zin: *'De Heere is nabij.'* Dat herinnert ons eraan dat de Geest van Christus nu in ons leeft, maar het herinnert er ook aan dat de Heer op een dag zal terugkomen om over alles en iedereen te oordelen.

Ik zag laatst een internetmemo met de tekst: 'Ik maak geen ruzie. Ik leg alleen maar uit waarom ik gelijk heb.'

Als ik terecht ben gekomen in een voortdurend conflict met iemand, kan dat zijn omdat ik mezelf wil rechtvaardigen. Ik wil laten zien dat ik gelijk heb, en dat iedereen erkent dat ik gelijk heb. Ik wil mijn eigen rechter zijn.

Maar Paulus gaf ons een vriendelijke herinnering: er is al een Rechter, en, anders dan ik, heeft Hij altijd gelijk. Alleen Christus weet wie echt schuldig is, en in welke mate, en dat betekent dat we het oordeel aan Hem over kunnen laten.

Dat betekent niet dat we veeleisend moeten zijn, en bezorgd over gerechtigheid.

Maar het haalt de angel uit veel van onze persoonlijke onenigheden, als je tegen jezelf kunt zeggen: 'Ook al ziet niemand wat er hier gebeurt, er is iemand die het wel ziet, en Hij zal op een dag elk mens belonen in overeenstemming met hun daden. Dus ik kan vriendelijk zijn tegen anderen, en me verheugen.'

Ik kan ook horen wat Paulus daarna schreef: *'Wees in geen ding bezorgd'* (Filippenzen 4:6). De sleutel tot het weerstaan van bezorgdheid is: *'laat uw verlangens in alles, door bidden en smeken, met dankzegging bekend worden bij God'* (Filippenzen 4:6).

Paulus wilde dat we met God praten over alles waar we bezorgd over zijn, wetende dat onze Vader alles uiteindelijk ten goede keert, en dat Hij ons net zo liefheeft als zijn Zoon. Hij vraagt ons om te bidden, niet alleen het verlanglijstje met dingen die we willen hebben, maar met dankzegging, onze Vader dankend voor alles wat Hij is. Het gevolg daarvan is, zei Paulus, dat *'de vrede van God, die alle begrip te boven gaat, uw harten en uw gedachten bewaken'* – hier is die uitspraak weer – *'in Christus Jezus'* (Filippenzen 4:7). Dé manier om nergens bezorgd over te zijn is om overal voor te bidden. Zou er een verband kunnen zijn tussen hoeveel we ons zorgen maken hoe weinig we bidden?

**Lenny:** Ik denk terug aan het werk wat Jezus deed aan het kruis, en hoe beschreven staat dat het gordijn in de tempel in tweeën scheurde. Dat betekent letterlijk dat we een directe toegang hebben tot God de Vader. Er zijn geen priesters meer die dat namens ons moeten doen.

Door het werk van Jezus Christus hebben we rechtstreekse toegang. Die bijbeltekst – *'Nader in vrijmoedigheid tot de troon'* (Hebr.4:16) – dat komt nu in het spel, en dat is een prachtig iets.

Wat ik heel mooi vind is dat God met me wil praten. Hij wil graag dat ik naar Hem toekom in gebed.

Dat is het verschil tussen het christendom en alle andere religies. Religie is wat je moet doen om dicht bij je god of godheid te komen. Het ware christendom gaat over God die ernaar verlangt om dicht bij ons te komen.

Dat is de reden waarom Hij Jezus liet sterven aan het kruis – om de relatie te herstellen die Adam in Genesis kapotmaakte.

Ik vind het geweldig dat de Schepper van alle dingen, degene die zei: *'Laat er licht zijn'*, in de aanwezigheid van Lenny wil verkeren.

Wij zeggen wel eens: *'God, ik volg U.'*

Hij volgt ons! En Hij zegt: *'Hé, kom op. Ik heb je iets te laten zien, Ik heb dingen die Ik aan je wil openbaren.'*

**Barry:** We kunnen onze gedachten natuurlijk niet meteen leegmaken van alle zorgen. We moeten ze verdringen. We moeten ze eruit duwen. We moeten het vervangen door iets anders, zodat de zorgen geen plaats hebben om te wortelen.

Dat is waarom Paulus ons schreef:

*'Al wat waar is, al wat eerbaar is, al wat rechtvaardig is, al wat rein is, al wat lieflijk is, al wat welluidend is, als er enige deugd is en als er iets prijzenswaardig is, bedenk dat'* (Filippenzen 4:8) – en dit is een perfecte beschrijving van Christus. Omdat alles wat het meest bewonderingswaardig, het meest buitengewoon, en het meest prijzenswaardig, in Hem is te vinden.

Paulus schreef: *'Doe wat je kunt om je gedachten met Christus te vullen.'*

Wat zou het betekenen voor je rust, je zorgen, je conflicten met anderen, en je blijdschap, wanneer je, als je morgen wakker wordt, jezelf herinnert aan één waarheid: Ik ben in Christus.



# AFLEVERING 8

## TEVREDEN ZIJN

**Simo (Servië):** Voordat ik christen werd, zocht ik mijn plezier in films en bioscopen. Vooral over cowboys. Oh, dat was iets bijzonders voor mij. En ook in drinken met mijn vrienden. We gingen vaak naar de bioscoop met een fles whisky in onze zak, en dan dronken we en keken we de films. Dat was mijn leven. Daar was ik tevreden mee voordat ik christen werd.

### [ Filippenzen 4:10-23 ]

**Judy (USA):** Ik zocht van alles om me tevreden te stellen. Ik was 17 toen ik mijn man uitzocht om te trouwen, omdat hij een goed persoon was, niet zoals de mensen die ik tot dan toe kende. Ik dacht, omdat ik iets miste, en ik wist dát ik iets miste, dat het nodig was om te trouwen. Dus ik trouwde op mijn 18de.

Mijn man en ik hadden er gesprekken over: 'Wow, dit is fijn, maar er is nog steeds een knagende leegte, de honger blijft. We missen nog iets.'

Daarom verhuisden we, en dat is waar het echt mis ging. Alles liep in de soep. Dat werkte dus niet.

En toen kwam bij me op – deze leegte, deze honger – kon mijn man Jim niet vullen. Wat ik nodig had, was een nieuwe echtgenoot.

Ik vond een 'vervanger', en we raakten per ongeluk betrokken bij een bijbelstudie, omdat we de man die ons had uitgenodigd niet wilden kwetsen. En in die bijbelstudie, tijdens het bestuderen van het evangelie volgens Johannes, realiseerde ik me dat mijn behoeftes, mijn honger, mijn leegte, opgevuld zouden worden door weer een nieuwe man. Mijn echtgenoot werd werkelijk gered. Ik nog niet. Ik was op een dood spoor in mijn zoektocht naar iets wat mijn leegte kon vullen. Maar niet lang daarna leidde hij mij naar de Heer – de avond dat ik van hem wilde scheiden.

Dit was een radicale verandering in mijn leven.

**Barry:** Wat heb je nodig om tevreden te zijn? Wat denk je dat je ontbreekt? En je denkt bij jezelf: Als ik dit maar had, dan zou ik blij zijn. Ik zou alles aankunnen, zolang ik dat maar had.

Voor een lange tijd was het huwelijk dat voor mij. Ik was alleenstaand tot ik half in de veertig werd, en de verleiding was om te denken dat alles waar ik moeite mee had – depressie, intense eenzaamheid – opgelost zou worden als ik zou trouwen. Ik trouwde. Mijn leven zou eindelijk beginnen.

Goed, mijn echtgenote is een geweldige vrouw, maar kan een ander mens echt onze diepste verlangens naar blijvende vreugde en heelheid, vervullen? Ik denk dat velen van ons dat geloven. We denken dat het geheim van tevredenheid is dat we onze huidige omstandigheden op één of andere manier moeten veranderen. Meer goedkeuring krijgen, meer dingen krijgen, wonen in een mooier huis, jezelf omringen met mensen die meer van je houden, jezelf beter begrijpen, en dan zul je tevreden zijn. Maar hoeveel is genoeg? Hoeveel goedkeuring of macht of gemak hebben we nodig om ons eindelijk tevreden te voelen?

In een poll vroeg men Amerikanen hoeveel geld ze dachten dat ze nodig hadden om hun 'American dream' werkelijkheid te laten worden. Amerikanen die 25.000 dollar per jaar verdienden, geloofden dat het 54.000 dollar zou zijn. Degenen die 100.000 dollar per jaar verdienden, dachten dat het 192.000 dollar zou moeten zijn. Kennelijk vergt onze tevredenheid ongeveer twee keer zoveel als wat we nu hebben – hoeveel we nu ook hebben.

Terwijl hij zijn brief aan de Filippenzen afsloot, gooide Paulus dat helemaal overhoop. Hij zei dat hij had geleerd om tevreden te zijn in elke omstandigheid, ook als je toevallig geketend bent aan een Romeinse bewaker, in een dodencel. Hij zag in dat echte tevredenheid niks te maken heeft met hoe veel of hoe weinig je bezit. Hij zei: *'In elk opzicht en in alles ben ik ingewijd, zowel in verzadigd te zijn als in honger te lijden, zowel in overvloed te hebben als in gebrek te lijden.'* (Filippenzen 4:12)

Ik denk dat ik hard kan maken dat Filippenzen hoofdstuk 4 vers 13 de meest misbruikte tekst van de Bijbel is. Hij wordt meestal vertaald met: 'Ik kan alle dingen doen door Hem die mij kracht geeft.' Het is iets wat atleten op hun biceps tatoeëren, alsof het betekent dat ze harder kunnen rennen en hoger kunnen springen wanneer ze in Christus zijn. Maar een betere vertaling is deze: 'Ik kan dit alles doen' – 'dit' betekent tevredenheid in elke situatie – 'door Hem die mij kracht geeft.' Jij en ik kunnen diepe en blijvende tevredenheid ervaren, maar die kan alleen in Christus gevonden worden.

De Filippenzen leken te begrijpen dat echte tevredenheid alleen in Christus gevonden kan worden. Je kunt merken dat de Filippenzen niet in geld of materiële bezittingen op zoek waren naar hun tevredenheid, omdat ze zo vrijgevig waren geweest naar Paulus toe. Paulus schreef hier dat, ondanks de jonge leeftijd van deze volgelingen van Christus, ze de enige kerk waren die hem ondersteunde toen hij naar Macedonië vertrok om andere kerken te stichten – ze zonden hem meer dan eens hulp, toen hij die nodig had. Hij beschreef het als het delen in zijn moeilijkheden. Niet alleen het sturen van geld of giften, maar ook het zó liefhebben van hem dat er een diepe emotionele connectie was tussen hen. Het was alsof zijn moeiten ook die van hen waren, en hun moeilijkheden die van hem.

Het is een mooie illustratie bij één van de hoofdthema's van de brief van Paulus: *koinonia*, een verbondenheid, samenzijn. Niet alleen het net doen alsof je geeft om anderen, maar



juist hun pijn voelen alsof het onze pijn is, en net zo vrijgevig aan hen geven als dat wij zouden doen aan onszelf. Dat is het soort kerk die Paulus ons toewenst.

**Lenny (USA):** Er waren avonden waarop we op een bank tv keken. Deze avond keken we tv op de bank – het was 21.00 of 22.00 uur 's avonds. Ineens werd er op de deur geklopt. Ik dacht: Wie klopt er zo laat in de avond aan?

Ik opende mijn gordijnen om te kijken. Alles wat ik zag was een zwarte schaduw die de straat in rende. Ik dacht, wat? Ik opende de deur – er stond een mega doos met boodschappen en een envelop met 300 dollar erin. We waren er ondersteboven van. Als ik er nu aan denk, word ik weer emotioneel.

**Barry:** Ben je er ooit achter gekomen?

**Lenny:** Nee. Mijn vrouw zette het op Facebook. Ze zei: 'Bedankt voor degene die deze doos vol boodschappen achterliet voor ons, dit is echt het werk van God want Lenny's favoriete cornflakes zitten erin.' Het was *Cinnamon Toast Crunch*.

**Barry:** Paulus deed zijn best om erop te wijzen dat hij dit niet zei omdat hij meer giften wilde. Hij zei juist: '*Ik heb meer dan genoeg*' (Filippenzen 4:18). De reden dat hij hen aanmoedigde in hun vrijgevigheid was heel onverwacht. Hij zei: '*Ik zoek de vrucht die op uw rekening toeneemt*' (Filippenzen 4:17). Hij was meer geïnteresseerd in de zegen die zij zouden ontvangen voor hun giften dan in de voordelen die hij er zelf uit zou kunnen halen.

Kun je je voorstellen hoeveel we zouden geven, hoe we ons zouden opofferen voor anderen, als we de dingen ook op deze manier zagen? Als we de woorden van de Here Jezus echt geloven: dat het beter is om te geven dan om te ontvangen. En nogmaals, als we begrijpen hoe rijk we zijn in Christus, zijn we vrij om te geven en te geven en geven, in emotioneel, fysiek en financieel opzicht – wetende, zoals Paulus schreef, dat '*God jullie, overeenkomstig Zijn rijkdom, van alles zal voorzien wat jullie nodig hebben, in heerlijkheid, door Christus Jezus*' (Filippenzen 4:19). We doen dit, vertrouwend op de belofte dat we van Christus veel meer zullen krijgen dan dat we ooit kunnen geven.

Paulus begon zijn brief aan de Filippenzen door hen te herinneren aan de waarheid die alles verandert: '*Aan alle heiligen in Christus Jezus die in Filippi zijn*' (Filippenzen 1:1). En hij eindigde die door hen te herinneren aan diezelfde waarheid: '*Groet elke heilige in Christus Jezus*' (Filippenzen 4:21).

Door die waarheid wist Paulus dat de band tussen hen niet uitgerekt of gebroken kon worden door een paar duizend zeemijlen. Ze waren samen in Christus. En dat is vandaag net zo waar als toen.

*'U groeten de broeders die bij mij zijn. Al de heiligen groeten u en vooral die van het huis van de keizer zijn.'* (Filippenzen 4:21-22)

Ik vraag me af of er een twinkeling was in de ogen van Paulus toen hij dit schreef. Daar zat hij, bewaakt door een Romeinse wachter, en zelfs toen leerden degenen in de hoogste rangen van het Romeinse Rijk de genade kennen van de Heer Jezus Christus.

We leren iets diepgaands over tevredenheid uit de Psalmen in het Oude Testament.

Dit is wat koning David schreef:

*'ook wandel ik niet in dingen*

*die te groot en te wonderlijk voor mij zijn.*

*Voorwaar, ik heb mijn ziel tot rust*

*en tot stilte gebracht, als een kind dat de borst ontwend is, bij zijn moeder,*

*mijn ziel is in mij als een kind dat de borst ontwend is.'* (Psalm 131:1-2)

Een kind dat de borst ontwend is, is simpelweg tevreden als hij in zijn moeders armen ligt. Hij is rustig en stil, omdat hij heeft geleerd om zijn moeder compleet te vertrouwen, ook al kan zo'n klein kind natuurlijk niet begrijpen wat er omgaat in het hoofd van zijn ouder.

En zo was het ook met Paulus. Hij was niet langer bezorgd of geïrriteerd toen de dingen niet gingen zoals hij wilde of verwachtte. Hij was tevreden in elke situatie, omdat het voor hem genoeg was om in de armen van Christus te zijn.

**Basma:** 'Ik heb geleerd om tevreden te zijn...'

**Judy:** 'wat de omstandigheden ook zijn.'

**Nashwan:** 'Ik weet wat het is om vernederd te worden...'

**Antoine:** 'en ik weet wat het is om overvloed te hebben.'

**Barbara:** 'Ik ben ingewijd in het geheim van tevredenheid...'

**Rafaël:** 'in elk opzicht en in alles...'

**Prasoon:** 'zowel in verzadigd te zijn als in honger te lijden...'

**Lenny:** 'zowel in overvloed te hebben als in gebrek te lijden.'

**Simo:** 'Alle dingen kan ik aan door Christus, Die mij kracht geeft.'

Het is geweldig om Christus te dienen! Het is zo... Echt... Ik ben gewoon...

Ik kom tijd tekort.

**Barry:** Dus wat is het geheim van de tevredenheid van Paulus? Bij het lezen en herlezen van Filippenzen ben ik het gaan zien op iedere pagina, en het kan ook jouw geheim worden.

Wat je omstandigheden ook zijn, of je nu rijk of arm bent, alleenstaand of getrouwd, in de gevangenis of in vrijheid, ook in depressie en eenzaamheid, de werkelijkheid is dat je Vader bij je is.

Hij is er in de tranen. Hij is er in de moeilijkheden. En ja, Hij heeft het onder controle. Zijn vingerafdrukken zitten overal op je boeien, wat die ook mogen zijn.

Herinner je je hoe God de plannen van Paulus tegenhield en hem naar Filippi bracht, zodat de Filippenzen gered konden worden? Herinner je je hoe God de ketenen van Paulus de reden maakte waardoor het evangelie op de machtigste plekken op aarde kwam? Herinner je je hoe God bepaalde dat het kruis, een martelwerktuig, het werktuig van redding werd?

**Barbara:** Toen ik beviel, had ik zoveel liefde voor mijn jongetje. Ik had het gevoel dat mijn hart in hem zat, en het eerste wat ik dacht was: wow, zoveel houdt God van mij.

En iedere keer dat ik naar hem kijk, ook wanneer hij fouten maakt, is het eerste wat ik denk: God houdt meer van jou dan jij van je zoon houdt, en Hij heeft veel meer in petto voor jou dan jij ooit voor je zoon.

Jezus zei: 'Jullie zijn slecht, en toch geven jullie je kinderen goede dingen. Hoeveel meer zal God dan doen voor jullie?'

**Barry:** In mijn moeilijkste momenten, als ik denk aan wat ik heb verloren of wat ik nooit heb gehad, is het goed om te rouwen. Het is juist om te treuren.

Maar op die momenten is er iets wat Paulus tegen me zegt: 'Vergeet wat achter je is, bedenk wie je Vader is, en bedenk wie jij bent.'

Ik ben in Christus. Ik ben onvoorstelbaar rijk in Hem.

En ook al vallen de wielen van de wagen, ik ben bijna thuis.